

ПІСНЯ НАД ПІСНЯМИ*

Переклад із грецької мови з поясненнями
зладив

о. Михайло Кравчук

Пісня над піснями — по єврейськи: Шір гашірім, пісня пісень — це найкращий поетичний твір в старозавітній літературі. Незнаний співець, може сучасник котрогось із великих пророків, Ісаїї або Єремії (8—6 ст. до Хр.), ледве доторкнувшись деяких жидівських звичаїв і весільних обрядів, у коротких розговорах виспівав тугу й чисту любов пари молодят, Суламіти та й Соломона, увінчану подружжям звязком.

*

Як жидівський юнак хотів одружитись, то найперше його батько переговорювався в тій справі з батьком дівчини. Коли ж батьки погоджувались віддати свою дочку, то умовлялися про ціну, що за неї молодий немов мав купити собі дружину. (Див. Ос. 3, 2: „І я купив собі дружину за п'ятнадцять срібняків та й за одну міру ячменю й за мірку вина“. Пор. також 5. кн. Мойс. 22, 28—29) та про віно, що його дочка мала від свого батька дістати. (Див. Іс. Нав. 15, 16—19: „І сказав Халев: Хто здобуде Киріатсефер та й опанує його, то дам йому мою дочку Ахсу за жінку. Й опанував його Готонііл, молодший син Кеназа, Халевого брата; та й дав йому свою дочку Ахсу за жінку. Як же вона відходила, то радилася зо своїм батьком і просила в нього кавалка поля. І злізла з осла, а Халев спитав у неї: Чого тобі треба? Вона ж відказала: Дай мені весільний дарунок; віддав бо єси мене в полуденню землю, дай же мені й водяні протоки. І дав їй Халев криниці на верховині й криниці низові“). Після того питали в дочки про її згоду. Як же вона не відмовлялася, так аж тоді молодята заручувались. Від заручин вони вже законно належали до себе як майбутні подружки та й люди звали їх чоловіком і жінкою, хоч не жили вони ще разом і не сходились звичайно з собою. А якби наречений після заручин не схотів із своєю нареченою одружитись, то мав їй дати листа розводного.

За якийсь час, навіть за рік, відбувалось весілля. Молода, у вінку на голові, із серпанком на лиці, дожидала приходу молодого в батьківськім домі в прияві своїх дружок. Він же ввечері прибував до дому своєї обручниці з друзями й весільними

*Недавно появились два українські переспіви „Пісні над піснями“, Б. Кравціва й О. Подільського. Хоч перший переспів є вельми мистецький, а й другий має деякі вартості, то проте обидва вони місцями далеко відбігають від оригіналу. Тому показалася потреба дослівного перекладу того гарного твору, що його ось тут містимо враз зо вступом і поясненнями перекладчика за дозволом Греко-кат. Митрополичого Ординаріату з 2. XI. 1935, ч. 10116/К. Є це третій з черги переклад (не переспів!) „Пісні над піснями“ на українську мову. Перший був зроблений ще в XVI. ст., а видрукований аж М. Костомаровом в „Основі“ 1861 р., другий П. Кулішем, видрукований у Берліні 1908 р.

Редакція.

гістьми, що при світлі лучив із співами та й танцями відпровожували молодят до дому молодого або його батьків. Там сім днів відбувалася весільна гостина, що на неї крім дружок і дружбів запрошували рідню і знайомих. Від тоді подру́ги починали спільне подруже життя.

*

В Пісні над піснями нема й згадки про батька милого чи милої, а про матері молодят є тільки натяк. У ній виноградарка й пастушка, Суламита, тужить за милим, що є царем і пастухом і виноградарем разом. Милий, Соломон, очарований красою невинної дівчини, лілеї поміж тернами, йде назустріч її сердечному коханню (1, 1—2, 7).

А ранньою весною прибуває він до своєї милої Суламіти та й, хоч це було дозволене аж тоді, як молода дружина увійшла в дім свого чоловіка, просить її відкрити йому своє лице й іде з нею до виноградника, де обоє пробувають до вечора. Після ж розлуки, вночі, розкохана Суламита встає та й іде в гóрод шукати свого милого. Там зустрічає його та й веде його в хату своєї неньки (2, 8—3, 5).

Це неначе час заручин. Після нього дружби й весільні гості супровожують молоду із її дому до молодого. Сам молодий, цар Соломон, зустрічає її в дорозі й, хоч це належало до дружбів і дружок, у пісні вихваляє її пишную вроду й вводить її, та не до своєї палати, а до свого саду, де відбувається весільна гостина (3, 6—5, 1).

Та, хоча вже й по весіллі, подру́ги не живуть ще разом. Суламита пробуває у себе на селі, куди ніччю приходиться до неї Соломон. А що вона не зараз йому відчинила двері, він відходить. Зажурена Суламита йде знову в гóрод шукати його. Нічні сторожі ранять її і здають із неї намітку. Зневажена Суламита просить стрічних дочок єрусалимських допомогти їй шукати милого. Здогадуючись, що її милий пішов до себе в сад, іде туди й знаходить його. Милий вітає Суламіту й визнає перед нею, що вона єдина в нього мила (5, 2—6, 9).

Після розлуки з милим подру́гом Суламита знову сама пробуває у своїм саду. Там відвідує її Соломон в товаристві своїх боярів-дружинників, що виспівують її чудову вроду. Зазнавши подружого життя, Суламита прохає милого покинути місто й пробувати разом із нею серед піль на селі. Коли ж Соломон, як її муж, не може вволити їй волю, то вона визнає, що воліла б мати його за рідного брата (6, 10—8, 4).

Вкінці сповнюється її бажання. Спершись на свого мужа, Суламита йде до його дому. Там буде Суламита жити з коханим подру́гом, як із печаттю на своїм серці, в любові, сильній як смерть, серед людського гамору, хоча вона рада б жити тільки з ним, далеко від людей, на запашних горах (8, 5—14).

*

Вже старозавітні жидівські книжники, що прийняли Пісню над піснями до канону Святих Книг, добавували в образі вірної любови молодій парі алегоричне зображення любови Бога до Ізраїля, немов одруження майбутнього Месії із вибраною дочкою з-поміж свого народу, наче подружній зв'язок між Богом і вибраним Ним народом. Так бо, спираючись на писаннях пророків, вони зображували собі відношення Бога до свого народу. (Див. Пс. 44, 11—12:

„Слухай дочко, й споглянь
і нахили ухо своє
й забудь про свій народ
і дім свого батька!
І забажає цар краси твоєї.
Він бо Господь твій,
і ти поклонишся йому“.

Єз. 16, 8: „І я проходив попри тебе та й побачив тебе, і було видно, що прийшла твоя пора, пора любови. І я накинув на тебе полу моєї одежі й прикрив наготу твою та й заприсяг тобі й зв'язався з тобою заповітом, говорить Господь Бог, і стала ти моєю“).

А вже Мойсей звіщав жидам, що вони, ломлячи заповіт, даний їм Богом на Синайській горі, будуть перелюб чинити (див. 5. кн. Мойс. 31, 16: „І сказав Господь до Мойсея: Ось ти спочинеш з батьками твоїми, а ті люди стануть блудувати слідом за чужими богами землі, що увійдуть до неї. І покинуть мене та й зломлять мій заповіт, що я їм завіщав“). Та й пророки дорікали своєму народові за блуд і за перелюб, що його допускається він, як лиш відвертається від Бога. (Див. Ос. 6, 10: „В ізраїлевому домі, там бачив я страшні речі: блуд Єфрема та й опоганення Ізраїля й Юди“. Єр. 13, 27: „І перелюбки твої й гидкі твої бажання й відчуження через твій розпуст по пригорбках і в полі бачив я, та й гидоту твою. Горе тобі, Єрусалиме, що не очистився єси, йдучи за мною. Доки ж так буде?“). Бог бо є немов подругом вибраного народу, а народ його дружиною. (Див. Іс. 54, 5—6: „Бо Господь, твій сотворитель, стане мужем твоїм, Господь небесних сил — ім'я йому: він відкупитель твій, Святий Ізраїля, Бог по всій землі — буде він зватися. Бо як дружину покинену й опечалену духом покликав тебе Господь; чи дружину від молодощів можна зненавидіти, говорить Бог твій?“). А глядачі своїм пророчим зором в далеку будуччину, Ісаїя бачив у майбутньому народі, в Церкві, основаній Месією, дружину Божу. (Див. Іс. 54, 1; 62, 4: „Радій, неплодья, ти, що не родила; покликуй голосно, ти, що не зазнала породільних терпінь; бо багато буде дітей опущеної, більш ніж у тієї, що має мужа, — так говорить Господь. І вже не будеш зватися „Покинена“, й краю твого вже не зватимуть „Пустинею“; а будеш зватися „Воля Моя“, земля ж твоя — „Вселенна“. Бог бо вподобав собі тебе й земля твоя буде заселена“).

Що думка старозавітних була правдива, потверджують ви-

скази Ісуса Христа й апостолів. Вже Іван Хреститель зве себе другом жениха — Христа, що мав привести Ісусові дружину — вибраний народ. (Див. Ів. 3, 26, 27, 29: „І прийшли учні до Івана та й сказали йому: Учителю, той, що був з тобою за Йорданом і ти свідчив про Нього, ось він хрестить і всі йдуть до нього. Іван відповів і сказав: Хто має наречену, є жених; а друг жениха, що стоїть і слухає його, вельми радіє з голосу жениха. Отже ця моя радість сповнилася“). Христос же час своєї прилюдної діяльності зве часом весільним, а своїх апостолів весільними гістьми. (Див. Мт. 9, 15: „Чи ж можуть весільні гості сумувати, як довго жених із ними?“). Царство небесне прирівнює до царя, що справляє весілля своєму синові (див. Мт. 22, 1—14).

У святого Павла звязок між Христом і Церквою є образом звязку між чоловіком і жінкою. (Див. Єф. 5, 32: „Тайна ця велика є, я ж це говорю про Христа і про Церкву. Отже хай і кожен із вас любить дружину, як самого себе“). Та й євангелист Іван щастя вірних у царстві небеснім називає весіллям Агнця й дружини, прикрашеної своєму чоловікові. (Див. Об. 19, 7; 21, 2: „Радіймо та й веселімося й віддаймо славу йому, бо надійшло весілля Агнця та й дружина його приготувала себе. Святий Єрусалим новий із неба від Бога сходив, величній, як дружина, що прибралася для свого мужа“).

Тому, слідом за старозавітними й святі Отці бачили в Пісні над піснями не тільки образ природньої, хоча і чистої, любови між молодятами, опісля й подругами, а й образ любови Бога до вибраного народу в Старім Завіті і Божого Сина, Христа-Месії, до основаної ним і відкупленої його дорогоцінною Кров'ю Церкви. Вони навчали, що в Пісні над піснями виспівана любов молодят у переносному значенні, любов Христа до Церкви. (Пор. Єф. 5, 25—26: „Чоловікам слід так своїх жінок любити, як Христос полюбив Церкву й віддав себе за неї, щоб освятити її через слово, очистивши її купіллю у воді“). Їх навчання потвердив і 5. Вселенський Собор в Царгороді 553. р., як осудив твердження Теодора з Мопсвести, що Пісня над піснями це тільки любовна пісня, уложена царем Соломоном, мабуть із приводу свого вінчання з дочкою Фараона. (Див. 3. кн. Цар. 11, 1).

*

Такий погляд на Пісню над піснями панував аж до 18. століття. Вилім у тому погляді зробили протестантські вчені. Одні з них кажуть, що в Пісні над піснями виспівав цар Соломон свою любов до пастушки, що й стала опісля його найбільш улюбленою дружиною; другі твердять, що в ній незнаний автор зобразив вірну любов пастушки до милого пастуха; і вона воліла рівного собі коханця, як царя Соломона, що був вподобав собі гарну пастушку; інші добачують у Пісні над піснями низку любовних, чи ще краще, весільних пісень, майже нічим не пов'язаних із собою. Та розбіжні погляди протестантських учених, що

досліджують Пісню над піснями як звичайний літературний твір, не усувають труднощів, ані не виясняють, як слід, суперечностей, що їх чимало зустрічається в цій перлині між старозавітними книгами. Одинок, наскільки це можливе, вдоволяючу розв'язку дає пояснення більшості католицьких ексегетів; воно заключається в тому, що творець Пісні над піснями змалював не тільки образ чистої природної любови, що в силі зєднати двоє людей, мужчину й жінку, любови, що сильна як смерть, але й любови Бога до найкращих своїх сотворінь, людей, особливо до тих, що „зводять свої очі до того, що в небі пробуває“ (пор. Пс. 122, 2), в першу чергу до тієї, що силою Святого Духа стала Матір'ю Бога Слова, Спасителя душ наших, і навпаки, любови кожної людини до Бога.

*

За основу цього перекладу послужив грецький текст Сімдесятох перекладчиків, виданий А. Ральфсом. Однак з практичних оглядів стихи зазначено числами, як їх має текст церковно-словянський. Слідом за гадкою деяких біблістів поділено Пісню над піснями на шість уривків, чи, як у драмі — дій. Та драматичної акції, — а її суть у причиновім повязанні вчинків дієвих осіб, що намагаються досягнути якусь мету, — в ній немає. Це тільки, і то в кожному уривкові, ряд образів чи неповязаних із собою сцен — вони й по кілька разів повторяються — що в них милий і мила виспівують свою любов і тугу, свою пишную вроду, радість і злуку, смуток та й розлуку. Та в тексті, немов у драматичнім творі, зазначено дієві особи — Суламіту й Соломона, Єрусалимські дочки, Весільних гостей і Бояр-дружинників — та й додано в дужках кілька коротеньких доповнень, що помагають повязати текст.

ПІСНЯ НАД ПІСНЯМИ

про Соломона

I.

— Суламіта —

(у тузі за милим)

1. 1.   Нехай він цілує мене
цілунком уст своїх!
Миліше бо є від вина
милування твоє.
2.   І запах мира¹ твого

¹ Миро — це олієць, що його могли виробляти лише священники, і то тільки до священного вжитку, з мирри, цинамону, кальмусу, кассії й із оливок. Див. 2. кн. Мойс. 30, 23—33.

понад всі пахощі;
 й ім'я твоє наче миро розлите.
 Тому то дівці тебе полюбили.

3. Пригорни мене! Слідом за тобою
 побігнем серед пахощів твогого мира.
 Цар заведе мене в свої палати —
 радітимем і втішатися тобою будемо ми,
 любов твою над вино вихваляти.
 Сердечне бо тебе покохали.

*

4. Я смуглява собі, але гарна,
 дочки єрусалимські,
 як намети кидарські¹,
 мов килими у Соломона².

5. Не дивіться на мене, що смуглява я,
 бо то сонце мене обсмалило;
 сини ньеньки моєї, та на мене гнівні,
 заставили мене стерегти виноградника;
 виноградника ж власного
 не стерегла я.

*

6. Скажи мені, любий моїй душі,
 де ти пасеш,
 де опівдні відпочиваєш?
 Та щоб не блукати мені
 коло стад твоїх друзів.

— Соломон —

7. Коли бо не знаєш ти,
 найгарніша поміж жінками,
 то йди слідом та за вівцями
 й паси кізлята свої
 близько шатрів пастуших.
8. Прирівняю тебе, мила моя,
 до моєї лошиці³,
 що при фараоновій колесниці.

¹ Кидар — це ім'я арабського кочівничого племені; воно жило в наметах із сукна, що його виробляли з козячої, темнубурої шерсти.

² У єврейським тексті: Сальма. — Це також ім'я кочівничого племені в північній Арабії.

³ Єгипетські коні славились своєю красою. До того коні при фараонових колесницях були вельми гарно прибрані. Араби ще й тепер у весільних піснях порівнюють молоду до гарної лошиці.

9. Личко твоє гарне наче та горлиця,
твоя шия в намісті.
10. Серезки золоті зробим тобі
зо срібними із цятками.

— Суламита —

11. Доки цар та за своїм столом,
то мій нард¹ свої пахощі ронить.
12. Милий мій, немов кїтиця мирри² у мене,
мені на груди схилився.
13. Кипр³овим³ гроном мій милий мені
у виноградниках, у енгадських⁴.

— Соломон —

14. О, гарна ти, мила моя,
О, яка ти прекрасна!
Очі в тебе як у голубки.

— Суламита —

15. Та й ти, любий мій, красен,
ба й уродливий.
Наша постеля в тіні,
16. стеля дому нашого з кедру⁵,
стіни ж у нас із кипарису⁶.

*

2. 1. Я квітка польова,
лілея при долині.

— Соломон —

2. Що лілея поміж тернами,
те подруга моя між дівчатами.

¹ Нард — це дерево, що з нього витискають дуже пахучий олієць.

² Мирра — це невеличке деревце, що виділяє вельми запашну живицю й має дуже пахучі квіти. Кїтиці мирри, задля її милого запаху, носили жінки на грудях.

³ Кипр — це дерево, що його пахучі, біляві квіти звисають як виноградні грона.

⁴ Енгад — це оаза на західнім березі Йордану там, де він вливається до Мертвого моря.

⁵ Кедр — ялицевате, вельми тривке й пахуче дерево, червоноювї краски. Росте на Ливані — у нас у Східніх Карпатах, найбільше ще на горі Яйце в Горганах, де є кедровий заповідник. Кедровими дошками покривали у жидів стіни та й стелі палат.

⁶ Кипарис — вічно зелене дерево, тривкістю й запахом походить на кедр. Жиди уживали його до прикрас величавих будівель. — Великі гилляки кедрів творять немов стелю, малі ж кипариси немов стіни хати.

— Суламита —

3. Як та яблуня між деревами в лісі,
так мій милий поміж юнаками.
В холодку під нею люблю я сидіти,
та й солодкий в устах моїх її овоч.

*

4. Заведіть мене в винницю¹,
розгорніть надо мною любов.
5. Покріпіть мене пахощами,
розсвіжіть мене яблуками,
бо я від любі знемагаю.
6. Ліва рука його під головою в мене,
а правиця його мене пригортає.

— Соломон —

(як Суламита від щастя в коханні
в його обіймах заснула
й немов про увесь світ забула)

7. Заклинаю вас, дочки єрусалимські,
тим, що росте і красується в полі,
не будіть, не розбуджуйте зо сну милої,
аж поки вона схоче.

II.

— Суламита —

8. Голос від мого милого.
Ось він іде, по горах скаче,
перескакує пригорбки.
9. Милий мій до сугака подобен,
чи до оленя молодого,
що на ветильських горах².
Глянь, він стоїть за стіною у нас,
у віконце глядить,
зазирає крізь ґрати.
10. Відозвався коханий мій
і говорить до мене:

¹ У винниці курять вино, що є символом п'янливої любови.

² Ветильські гори віддалені на чотири години ходу на північ від Єрусалиму. Там праотець Яків бачив у сні драбину, що стояла на землі, верх же її досягав неба, а Божі ангели сходили по ній. Див. 1. кн. Мойс. 28, 12—13.

— Соломон —

Встань, моя любко,
вийди прекрасна моя,
моя ти голубко!

11. Бо ось проминула зима,
ущух дощ, перестав вже.
12. Квітками земля розцвітає,
настиг час зрізувать виноград,
по лугах наших голос горлиці чути.
13. Смоківниця¹ вбралася в квіття своє
й виноград цвіте, запахом дише.
Встань, кохана моя,
вийди, крале моя,
моя ти голубко, прийди!
14. Ти голубко моя та у скельній розколіні,
мов у мурі захована!
Покажи мені личко своє,
дай почути мені твого голосу,
бо солодкий твій голосок
і привабливе личко твоє.

— Суламита —

(йде за покликом милого й просить подруг
помогти їй у праці в винограднику)

15. Ловіть нам лисиць, молодих лисенят,
що нищать сади-виногради,
бо наш виноградник у цвіту.
16. Мій милий належить мені, а я йому.
Він серед лілей пробуває,
17. поки ще дише день
і простягаються тіні.

(ввечері, як милий її покидає)

Вернися, милий мій,
уподібнися сугакові,
чи м'олод оленеві
на розпадених горах!

*

¹ Смоківниця — це розложисте листове дерево, що росте по всій Палестині. Її солодкі овочі, смокви-фіги, дуже поживні.

3. 1. На постелі моїй у ночі
я шукала тогo,
кого милує моя душа.
Шукала його, та його не найшла я;
його я кликала, та він не почув мене.
2. То ж устану й метнуся по городі,
по вулицях і майданах шукати,
кого милує моя душа.
Я шукала його, та його не найшла я.
3. Стрінули мене сторожі,
що по місті ходили:
Чи не бачили ви,
кого милує серце моє?
4. Та що лиш розминулась я з ними,
як найшла я тогo, що його
полюбило серце моє.
Я вхопілась його та й вже не пустила його,
аж привелі його в дім ньеньки моєї,
до світлиці тієї, що почалі мене.

— Соломон —

5. Заклинаю вас, дочки єрусалимські,
тим, що росте і красується в полі,
не тривожте й зо сну не будіть милої,
аж поки сама схоче.

III.

— Весільні гості —

(піснями зустрічають Суламіту
й супроводжують її до Соломона)

6. Хто це, що із пустині йде
у серпанку із диму,
що із мирри й ладану¹,
з усіх крамарських пахошів?
7. Глянь, це носилка Соломонова;
шість десятків героїв круг неї
з-поміж хоробрих в Ізраїлі.

¹ Ладан, кадило — це розтерта на порошок живиця з чатинних дерев.
Див. 2. кн. Мойс. 30, 34—38. Палили його під час приношення жертв
у святині.

8. Всі з мечами й ізучені до бою.
У кожного при боці меч його
для безпеки по ночах.
9. Переносний престіл
поstróїв собі цар Соломон
із дерева, що на Ливані¹.
10. Стовпці його зроблено срібні,
а поруччя його з золота;
покривало його багряне,
середина ж його прибрана самоцвітами
та й любов'ю дочок єрусалимських.
11. Вийдіть, дочки сіонські², й спогляньте
на царя Соломона в вінку,
що ним увінчала його мати його
в день подружжя його
і в день радості його серця.

— Соломон —

4. 1. О, яка гарна ти, мила моя,
о, яка ти прекрасна!
Твої очі, як голуби,
споглядають з-поза серпáнку.
Та й волосся твоє немов та череда кіз,
що ісходять з гори, з Галааду³.
2. Зуби в тебе — неначе отара овець,
що острижені, виходять з купелі,
а у кожної пара близнят
і неплідної поміж ними немає.
3. Губки в тебе — немов пурпурова⁴ стрічка,
й уста в тебе принадні.
Лиця твої — як половинки
гранатного яблука —
виглядають з-поза серпáнку.

¹ Ливан — Біла гора — це західне пасмо високих гір на північ від Палестини. Рівнобіжне східне пасмо зветься Антиливан. Верхів'я ливанських гір вкриті снігом, що внизу тане й творить чимало джерел — між ними й Йордану — та й струмків. Їхні береги вкриті буйною рістнею, а по долинах до-співає й виноград. В Ливанських горах, вкритих гордими кедрами й сумними кипарисами, стрункими тополями й кріслатими дубами, виводиться багато всякої звірини, як олені, сугаки, вовки, леви, рисі й медведі.

² Єрусалимські дівчата. На Сіонській горі в Єрусалимі була збудована царська палата.

³ Галаад — це гори, вельми багаті на полонини, що здіймаються на схід від Йордану.

⁴ Пурпура, кармазин — фіолетово-червона краска, в старовині ознака царської влади.

4. Твоя шия — як Давидова башта¹,
збудована для оборони;
тисяч щитів висить на ній
і вся зброя хоробріх.
5. Обі перси твої —
немов пара близнят молодих у серни,
що серед лілейного квіття пасуться.
6. Поки ще дише день
і простягаються тіні,
вийду я на гору, вкриту миррою,
й на узгір'я, що у кадилі.
7. Вся ти гарна, дружино моя,
й казку в тобі немає.

(просить кохану дружину
до себе на весільну гостину)
8. Ходи ж по́друго, та із Ливáну,
зійди ко із Ливану,
спішись хутко з верхів'я Амáну,
із верхів'я Санира й Ермону²,
від леговищ левів, із гір,
де рисі пробувають.
9. Зранила ти серце моє,
сестро моя, дружино!
ти взяла моє серце одним поглядом,
одиноким намістом на своїй шиї.
10. Що за любе кохання твоє,
сестро моя, дружино!
Чого ласки твої над вино
й запах вбрання твого
за всі пахощі?
11. В тебе з уст капле медом, дружино!
Мед та ще й молоко
в тебе під язиком;
а пахощі твоїх одеж
наче запах Ливану.
12. Обгороджений сад сестра моя, дружина,
загороджений сад, під печаттю криниця.

¹ Давид — другий з черги жидівський цар, батько Соломона, творець більшої частини Псалтирі. По містах він будував для війська башти, ц. є округлі або гранчасті кам'яні вежі; в них переховували військову зброю, як списи, луки і стріли та щити.

² Аман, Санир і Ермон, верхів'я в Антиливанських горах.

